

Иван Вазов
КАЛИНКИН СЪН

Заспала мома, заспала
самичка в поле широко,
където цвете сбирала
под едно дърво високо.

Завея вятър от море,
скърши ми гранка маслина,
падна ми гранка от горе,
удари в гушка Калина.

От сън мома се събуди,
събуди, още зачуди.
Фана да плаче Калина
и ветра люто проклينا:

Ветро ле, да онемеш.
В туй поле да не повеш!
Що ме, ветро ле, пробуди
и сънеца ми прокуди?
Ази сладичко сънувах,
че със либе се цалувах.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8384>]